

DIALOGURI CU DUMNEZEU

9. RUGĂCIUNEA REFUZATĂ

Ardeiaș Vlad, martie 2018

Un proverb latin spune că „Toată viața trebuie să înveți cum să trăiești.” Și dacă spusa acestui proverb este valabilă pentru viața înainte de nașterea din nou, procesul continuă și după acel mare eveniment, atunci când Viața începe cu adevărat. Viața Creștină începe cu nașterea (din nou) și continuă cu creșterea. Acest proces de creștere, nefiind unul care vizează dezvoltarea aspectului fizic al omului, nu se realizează în mod automat, „ca de la sine”, ci necesită participarea voită și conștientă a omului. Așa se face că deseori întâlnim persoane care s-au convertit în urmă cu zeci de ani, dar a căror vârstă spirituală nu depășește câțiva anișori. Și pentru că copiii sunt atât de ușor de manipulat, unul din scopurile prioritare ale dușmanului sufletelor este acela de a-i ține pe Creștini la stadiul de infantilitate.

Pe de altă parte, eforturile Cerului sunt îndreptate tocmai în direcția opusă, în sensul accelerării procesului de creștere și dezvoltare a Creștinului, căci siguranța acestuia este într-adevăr direct proporțională cu statura spirituală la care a ajuns. Mai mult decât atât, cu cât copilul se apropie de maturitate și cu cât maturul se înțelepțește, cu atât mai capabil este de a purta cu succes responsabilități în Marea Familie. Dezvoltarea diferitelor aptitudini și primirea cât mai multor daruri spirituale îl vor califica pe Creștin pentru misiuni din ce în ce mai complexe cu rezultate din ce în ce mai mari. Acesta este motivul pentru care pe de o parte încheierea lucrării lui Dumnezeu depinde de maturizarea Bisericii Creștine și pe de altă parte forțele răului multiplică pe zi ce trece mijloacele de distragere a atenției Creștinilor de la Glasul mereu prezent pentru a-i călăuzi „în tot adevărul” (Ioan 16:13).

Rugăciuni fără răspuns

Cuvântul „rugăciune” este înrudit cu verbul „a ruga” motiv pentru care, în concepția multora, rugăciunea nu reprezintă mai mult decât înșiruirea doleanțelor personale, alături de câteva mulțumiri formale. Însă, așa cum am descoperit deja în seria articolelor „Dialoguri cu Dumnezeu”, rugăciunea este mult mai mult decât atât, această experiență transformându-se pe măsură ce Creștinul se maturizează. Dacă în prima parte a vieții comunicarea copilului cu părinții se reduce la cerințele pe care acesta le are, pe măsură ce crește și perspectiva lui asupra lumii se mărește, această comunicare se transformă într-un dialog din ce în ce mai articulat, diversificat și sofisticat. În același fel, dialogul Creștinului cu Dumnezeu este menit să se transforme odată cu dezvoltarea acestuia: de la simplele cereri, la întrebări, comunicarea propriilor opinii, nedumeriri, bucurii etc.

De obicei însă, acest proces de dezvoltare a comunicării dintre Creștin și Dumnezeu este obstrucționat de o experiență care, pentru mulți rămâne un mister: rugăciunile fără răspuns. Dacă în primele experiențe de acest tip Creștinul se încurajează prin gânduri de genul „Dumnezeu le știe pe toate” și astfel merge mai departe, cu cât ele devin mai dese, cu atât mai repede se formează o prăpastie

Cuprins:

Rugăciunea refuzată	Pag 1
Mântuirea este viață	Pag. 4
Viața veșnică	Pag 8
Invitație	Pag. 10
Sfârșitul este la ușă	Pag. 11

între Creștin și Dumnezeu. La baza oricărei relații stă comunicarea. Dacă între două persoane comunicarea încetează să mai existe, șansele ca acea relație să continue sunt aproape de zero. După primele experiențe de rugăciuni fără niciun răspuns, Creștinul începe să realizeze că vorbește singur și astfel se descoperă pe sine într-o dilemă care-i pune la încercare chiar fundamentul credinței sale.

În această situație, Creștinul are trei alternative: se să îndepărteze de Dumnezeu, renunțând la credința în El; să se îndepărteze de Dumnezeu, adoptând o atitudine formală față de El; să refuze tăcerea și să insiste până când primește un răspuns. Atunci când se confruntă cu această dilemă, majoritatea Creștinilor alege cea de-a doua alternativă. Fiindu-le greu de acceptat gândul de a se despărți de Dumnezeu și de a-L nega, preferă să adopte atitudinea „Domnul le știe pe toate” și să procedeze mai departe în situațiile problematice conform propriilor gânduri. Asta se întâmplă pentru că, în mod natural, omului nu-i plac conflictele și dorește să le evite; ceva asemănător conceptului „să împac și capra și varza.” Din acel moment însă, relația cu Dumnezeu devine impersonală, reducându-se la relația cu o idee, cu un set de reguli și principii; relația se răcește până când, în final moare. Acela este momentul în care, cu toate că Creștinul își continuă rutina religioasă, forțele întunericului au biruit.

Răspunsul

Există însă și Creștini care Îl cunosc pe Dumnezeu mai bine decât atât, Îl iubesc mai mult decât atât și, în consecință, insistă mai mult decât atât. Pentru ei tăcerea nu reprezintă un răspuns, motiv pentru care insistă până primesc unul. Pe baza acelui răspuns, relația dintre Creștin și Dumnezeu continuă, este menținută, întreținută, încurajată și dezvoltată. Acesta este unul din mijloacele prin care Creștinul se dezvoltă către maturitate.

Experiența comunicării, a dialogului cu Dumnezeu nu se oprește însă aici. De fapt, atunci când Creștinul a primit un răspuns de la Dumnezeu, dialogul tocmai ce a început. Până atunci a fost un monolog. În cazul în care răspunsul a fost pozitiv, Creștinul este încurajat și continuă dialogul și experiența cu Dumnezeu în funcție de natura conjuncturii în care se găsește. Ce se întâmplă însă dacă

Rugăciunea este refuzată?

Ceea ce îl deosebește fundamental pe Creștin de toți ceilalți oameni este noua natură pe care a primit-o prin nașterea din nou. Acesta este motivul pentru care, în cererile adresate către Dumnezeu, un Creștin nu este motivat de mânie, ură, egoism sau altele asemănătoare. Pe măsură ce se dezvoltă prin experiența personală cu Dumnezeu, Creștinul își contopește nu numai spiritul cu Acesta, dar și gândurile, mintea, năzuințele, scopurile și scara de valori. Învățând și dezvoltându-se, cererile Creștinului devin din ce în ce mai mult în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu. De aici și așteptarea justificată a Creștinului de a primi răspunsuri pozitive la cererile lui. De vreme ce acestea sunt în acord cu planurile lui Dumnezeu, urmează ca răspunsul să fie pozitiv.

Acestea sunt cazurile în care, datorită așteptării și a siguranței, dacă răspunsul este unul negativ, impactul asupra Creștinului este dramatic. Și pentru că Scriptura ne-a fost lăsată pentru a învăța despre Calea umblării cu Dumnezeu din experiențele altora, găsim descrise astfel de situații care, dacă ni le vom însuși, nu vom mai avea nevoie să ne descurajăm atunci când noi înșine trecem pe acolo.

După 40 de ani lungi de frustrări, conflicte și experiențe grele cu poporul evreu, Moise a ajuns din nou la granița cu țara promisă: îndelunga așteptare urma să se sfârșească. Dumnezeu a fost Cel care le promisese această țară cu multe sute de ani în urmă, motiv pentru care intrarea în ea și odihna după acești 40 de ani lungi nu putea decât să fie împlinită de Dumnezeu. Probabil că unul dintre evreii care-și doriseră cel mai mult această experiență și care truseseră și suferiseră cel mai mult pentru ea, era Moise. Chiar din timpul când era încă prinț la palatul lui faraon, din viața lui au dispărut toate idealurile, mai puțin unul: acela de a-și vedea poporul liber, în țara pe care Dumnezeu le-o promisese. Trecuseră 80 de ani de atunci, un timp în care fiecare noapte și fiecare dimineață, fiecare experiență fericită sau dureroasă măreau dorința din inima lui de a intra în odihna țării promise.

Problema era însă că, în urmă cu câteva luni, cu ocazia răzvrătirii evreilor de la Meriba (vezi Numeri 20:1-13), Moise nu a urmat întocmai instrucțiunile lui Dumnezeu care-i spusese să vorbească unei stânci pentru a țâșni apă din ea; Moise a lovit această stâncă, motiv pentru care Dumnezeu i-a spus că nu va intra în țara promisă.

„Atunci, Domnul a zis lui Moise: „Pentru că n-ați crezut în Mine ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau.” (Numeri 20:12).

Moise știa că Dumnezeu nu glumește, însă amintindu-și de experiențele trecute în care a mijlocit pentru evreii răzvrățiți, Moise nutrea speranța că, la rugăminți stăruitoare, Dumnezeu Își va schimba decizia pentru a-Și împlini făgăduința intrării în țara promisă și pentru el. Așa se făcă că

„În vremea aceea, m-am rugat Domnului și am zis: Stăpâne Doamne! Tu ai început să arăți robului Tău mărirea Ta și mâna Ta cea puternică, căci care este dumnezeul acela, în cer și pe pământ, care să poată face lucrări ca ale Tale și să aibă o putere ca a Ta? Lasă-mă, Te rog, să trec și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul!” (Deuteronomul 3:23-25).

Moise trebuie să fi fost complet răvășit. Năzuința lui de aproape un secol, motivul luptei lui persistente, realitatea pe care o proclamase din nou și din nou, chiar și atunci când părea că totul se năruise, promisiunea lui Dumnezeu Însuși urma să nu se îplinească chiar cu el. Verdictul lui Dumnezeu l-a paralizat, însă Moise și-a adunat puterile și speranțele, amintindu-și de toate ocaziile anterioare în care Dumnezeu a răspuns pozitiv la rugămințile lui de a-Și modifica deciziile, dar și de caracterul lui Dumnezeu, de dragostea și loialitatea pe care i-a dovedit-o pe deplin în repetate rânduri. Astfel încurajat, Moise a început să-și verse sentimentele și imaginația înaintea lui Dumnezeu, implorându-L să-i îngăduie să intre și să privească promisiunea Sa.

„Dar Domnul S-a mâniat pe mine din pricina voastră și nu m-a ascultat. Domnul mi-a zis: ‘Destul! Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta. Suie-te pe vârful muntelui Pisga, uită-te spre apus, spre miazănoapte, spre miazăzi și spre răsărit și privește-o doar cu ochii, căci nu vei trece Iordanul acesta. Dă porunci lui Iosua, întărește-l și îmbărbătează-l, căci el va merge înaintea poporului acestuia și-l va pune în stăpânirea țării pe care o vei vedea.’ Și am rămas astfel în vale, în dreptul Bet-Peorului.” (Deuteronomul 3:26-29).

Ce mai poți spune atunci când Dumnezeu îți poruncește să nu te mai rogi pentru un anumit lucru? Ce mai poți simți atunci când Dumnezeu îți poruncește să nu te mai rogi pentru ceea ce ți-ai dorit cel mai mult? Ce mai poți simți atunci când Dumnezeu îți spune „Nu!” când Îl rogi să te ierte și să-și îplinească și cu tine promisiunea? Ce mai poți simți? Ce mai poți gândi? Ce mai poți face? Ce mai poți fi?

Nu este de mirare că Moise L-a perceput pe Dumnezeu ca supărat, mâniat pe el, căci cum ar putea fi altfel din moment ce i-a negat fără drept de apel împlinirea celei mai mari năzuințe din viața lui? Vorbindu-le evreilor despre acest episod, Moise le spunea cu durere și regret:

„Eu voi muri deci în țara aceasta de aici, nu voi trece Iordanul, dar voi îl veți trece și veți stăpâni țara aceea bună.” (Deuteronomul 4:22).

Probabil că fiecare dintre noi am încercat sentimente asemănătoare atunci când L-am rugat pe Dumnezeu pentru ajutor în situații dificile, iar rugăciunile nu au primit răspunsul așteptat. Uneori Creștinii Îl roagă pe Dumnezeu unele dintre cele mai bune și utile intervenții pentru ei sau pentru cei din sfera lor de influență: oameni în nevoi, săraci, orfani, bolnavi, însă acestea nu primesc răspunsul așteptat. Deseori tăcerea este un răspuns pentru mulți care o interpretează ca pe un refuz. Această experiență reprezintă momentul de cotitură în experiența Creștină a multora care, neînțelegând ce se întâmplă, fie abandonează credința, fie transformă relația lor cu Dumnezeu într-o simplă formalitate.

„nespus mai mult decât cerem sau gândim noi”

Scriptura ni-L prezintă pe Dumnezeu ca pe Unul care *„poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi”* (Efeseni 3:20), iar mulți spun „Dacă poate, de ce nu face?”. Realitatea este însă că El face „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” iar despre aceasta pot mărturisi mulți Creștini care spun „Ce bine că Dumnezeu nu a făcut după cum L-am rugat eu!”. Același lucru s-a întâmplat și cu Moise.

Cu inima răvășită de sentimente contradictorii, Moise s-a despărțit de Iosua și de restul poporului pe care-l condusesse până atunci și s-a urcat pe muntele Pisga. De acolo, plin de regrete, a privit țara atât de mult dorită. Perspectiva trebuie să-i fi tăiat respirația: dealurile și munții, văile și câmpiile, livezile pline de rod, „laptele și mierea” pe care el le putea numai întrezări din depărtare, dar nu și gusta sau atinge. Singur cu Dumnezeu pe vârful aceluși munte, Moise s-a întins, a privit cerul pentru ultima dată și, pe măsură ce închidea ușor ochii, se despărțea de lumină iar întunericul rece îl cuprindea.

Cât de mare trebuie să fi fost surpriza când, în clipa imediat următoare (pentru el), Moise a deschis ochii pe același munte și s-a întâlnit față în față cu Fiul lui Dumnezeu (Iuda 1:9) care l-a dus direct lângă Acesta? Ne putem oare imagina? Oh, atunci trebuie Moise să-și fi spus: „Acum, de-abia acum înțeleg ce ai vrut să faci de fapt! Acum VĂD că mi-ai negat patria pământească pentru a mă duce direct în cea cerească! Acum VĂD că, în realitate, nu erai mâniat pe mine, ci mai degrabă nerăbdător să ne vedem față în față pentru totdeauna”.

Ce surpriză! Ce recunoștință! Recunoștință nu numai pentru ceea ce Dumnezeu făcuse pentru el, dar și pentru ceea ce Dumnezeu NU făcuse pentru el, pentru că NU-i răspunsese la cererea insistență de a-i îngădui intrarea în Palestina! Atunci trebuie Moise să-I fi spus lui Dumnezeu: „Îți mulțumesc că NU mi-ai împlinit rugăciunea aceea bună, în ciuda frustrărilor, descurajării și nedumeririi prin care a trebuit să trec! Într-adevăr, Tu le știi pe toate iar dorința Ta cu copiii Tăi este nespus mai mult decât cerem sau gândim noi”.

Credința în Dumnezeu

Maturitatea Creștinului se manifestă prin încredere absolută în Dumnezeu. Însă această încredere, datorită naturii ei, nu se poate manifesta dacă există explicații, ci numai fără niciun fel de explicație.

Împărtășindu-ne o experiență similară, Pavel scria:

„Și ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” (2 Co 12:7-9)

Experiența cu Dumnezeu este aceea care se realizează „prin credință și care duce la credință” (Romani 1:17). La fiecare pas încrederea pe care o avem este supusă unei încercări mai mari pentru ca, trecând și de aceasta, încrederea să crească. De aceea, experiența Creștină este una personală, una care trebuie și nu poate fi condusă decât de Dumnezeu Însuși, Singurul care cunoaște fiecare persoană în parte cu nevoile ei specifice. Această experiență începe cu întrebarea „Dorești să încerci să vezi dacă există Dumnezeu?” și se finalizează cu rugăciunile refuzate. Ferice de cei care nu se vor opri niciodată din a umbla cu Dumnezeu, indiferent de și în ciuda tuturor obstacolelor care, uneori, par că sunt puse chiar de El Însuși.

MÂNTUIREA ESTE VIAȚĂ

David Clayton, februarie 2018

„Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” (Romani 5:10).

Moartea lui Isus împacă, moartea lui Isus îndreptățește, dar nu te mântuiește. Mântuirea nu este îndreptățire. Viața lui Isus Hristos este cea care ne mântuiește. Întreaga omenire este împăcată cu Isus, dar nu întreaga omenire este mântuită. În primul rând trebuie să crezi în cea îndreptățire, iar apoi trebuie să primești cea viață. Dacă nu primești viața lui Isus nu contează cât de des vizitezi biserica, nu contează câtă informație ai acumulat, nu contează dacă cunoști tot adevărul despre Dumnezeu și despre Fiul Său. Dacă nu ai primit viața Lui, nu ai mântuirea. Mântuirea este viața lui Isus Hristos, punct.

Aceasta este motivul pentru care concluzionăm că nici Avraam, nici David și nici Samuel nu au intrat în posesia mântuirii, cu toate că au fost îndreptățiți prin credință și au avut ASIGURAREA vieții veșnice. Asigurarea este diferită de experiență iar experiența vieții veșnice nu a fost disponibilă nimănui până când Isus Hristos nu a venit, nu a trăit, nu a murit, nu a fost înviat și nu și-a turnat viața peste copiii Lui. Acesta este un mare adevăr: viața lui Isus Hristos

constituie elementul central al Evangheliei. Este cheia neprihănirii prin credință și este motivul pentru care trebuie să înțelegem adevărul despre Dumnezeu. Viața lui Isus este totul. Așadar, îndreptățirea este autorizarea pentru a primi viața veșnică. Credința este condiția pentru primirea vieții veșnice, dar viața literală a lui Isus este experiența vieții veșnice.

„Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.” (Ioan 10:10).

„Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 6:53, 54).

Așadar, putem fi îndreptățiți, putem cunoaște adevărul, am putea să cităm pe dinafară Scriptura de la Geneza 1 până la Apocalipsa 22, dar dacă nu mâncăm trupului Lui și nu bem sângele Lui, nu avem viață în noi. Mântuirea nu este un statut teoretic, este o experiență în care viața lui Hristos este în noi. Isus spune că cei care mănâncă trupul Lui și care beau sângele Lui au (timpul prezent) viața veșnică! Nu „vor avea”, ci au deja viața veșnică la timpul prezent.

Niciodată disponibilă înainte

Isus a spus că a venit pentru a ne da viață. Dar de ce ar fi venit să ne ofere viața pe care deja o aveam? Scriptura ne învață clar faptul că înainte de venirea lui Isus unele lucruri nu erau disponibile copiilor lui Dumnezeu. Isus Hristos a venit și a adus o schimbare foarte mare. Ideea că ceea ce ne oferă Dumnezeu a fost dintotdeauna disponibil și că toți copiii Lui s-au bucurat de aceleași privilegii nu este adevărată. Chiar și doctrina adventistă a zilei ispășirii afirmă inversul. Adventiștii au înțeles faptul că în ziua ispășirii va fi disponibilă pentru copiii lui Dumnezeu o experiență care nu a mai fost disponibilă înainte de venirea acelei zile.

Așadar, la un anumit moment în timp, ne putem bucura de o experiență de care cei din veacurile precedente nu au putut beneficia. Scriptura afirmă acest lucru foarte clar. Isus Hristos a venit și a adus ceva ce nu a fost disponibil înainte. Putem vedea lucrul acesta în mod clar la Matei 11:11.

Mai mare ca Ioan

„Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el.” (Matei 11:11).

Ioan Botezătorul a fost cel mai mare: mai mare decât Moise, Enoh, Ilie, David, Samuel, Samson, Isaia, Ieremia. Dar cel mai mic din împărăție este mai mare decât Ioan, deci mai mare decât toți cei care au trăit înainte de Ioan. Acest lucru are sens numai dacă înțeleg faptul că împărăția a venit odată cu venirea lui Isus Hristos. Isus a adus împărăția lui Dumnezeu în mediul omului și toți cei care au viața lui Hristos în ei sunt parte din această împărăție. Acest lucru nu l-a avut nimeni înainte de a fi adus de Isus omenirii. Acesta este elementul care face din cel mai mic dintre noi mai mare decât toți cei care au trăit înainte de Hristos. Acest lucru este afirmat foarte clar în Scriptură.

Un proces în trei etape?

Majoritatea adventiștilor nu se simt confortabil să afirme „Sunt mântuit!”. Acest lucru are probabil de-a face cu faptul că Ellen White spune că nu ar trebui să folosim această exprimare. Cred că ceea ce a vrut să spună este că nu ar trebui să simțim că am trecut de punctul în care putem fi pierduți. Dacă un Creștin nu poate afirma „Sunt mântuit!”, înseamnă că statutul lui de Creștin nu înseamnă prea multe. Siguranța și credința, bucuria și așteptarea și speranța pe care ar trebui să le aibă, lipsesc. Eu am crescut cu ideea că dacă comiți un păcat și mori înainte de a apuca să spui „Îmi pare rău!”, ești pierdut. Dar adevărul este că majoritatea dintre noi pot mărturisi că, în ciuda eforturilor pe care le-am depus, comitem fărădelegi în fiecare zi. Asta înseamnă că de fiecare dată când păcătuim ne pierdem mântuirea și trebuie să ne întoarcem pentru a o căuta din nou?

De fapt, am învățat că mântuirea reprezintă un proces în etape: primul în care este îndreptățit, al doilea în care este sfințit și al treilea în care ești proslăvit. Îndreptățirea era primul pas al călătoriei Creștine, experiență în care Dumnezeu te vede ca și când ești neprihănit, cu toate că nu

ești. Sfințirea era un proces în care devii din ce în ce mai sfânt, o proces în care treptat biruiești păcatul pe parcursul întregii vieți, un proces care nu se va termina niciodată atât timp cât trăiești. Proslăvirea era experiența în care trupul va fi preschimbat în nemurire la cea de-a doua venirea a lui Isus.

Ce este sfințirea?

În timpul în care Ellen White era în viață, cuvântul „sfințire” a fost folosit cu un înțeles diferit decât cel pe care-l are în Scriptură. Mulți Creștini la data aceea au interpretat cuvântul „sfințire” ca referindu-se la condiția în care o persoană crește în experiența sa Creștină, devenit progresiv din ce în ce mai sfânt pe măsură ce scapă de păcatele sale zi după zi. Aceasta era maniera în care sfințirea era înțeleasă la acel timp, dar trebuie să clarificăm faptul că aceasta nu este modul în care Scriptura folosește termenul „sfințire”.

„Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.” (Geneza 2:3).

Atunci când Dumnezeu a sfințit ziua a șaptea, a fost sfințirea un proces sau un eveniment? Desigur, un eveniment! Aici faptul că a fost sfințită înseamnă că Dumnezeu a pus-o de-o parte pentru un scop sfânt. S-a întâmplat instantaneu. Nu a fost un proces care a avut loc de-a lungul unei perioade lungi de timp. Acesta este înțelesul primar al acestui cuvânt în Scriptură. Iată un alt pasaj care clarifică acest fapt și mai mult:

„Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru.” (1 Corinteni 6:11).

Așadar, dacă ești Creștin, ești îndreptățit prin credință, dar ești și sfințit, pus de-o parte de spiritul sfânt. Asta este ceea ce afirmă Pavel. Așadar, experiența de a primi spiritul sfânt este cea care te pune de-o parte, sau te sfințește ca copil al lui Dumnezeu.

Dar proslăvirea?

Cuvântul „proslăvire” are două înțelesuri în Scriptură. Primul se referă la stare pe care o experimentăm când trupurile noastre sunt schimbate iar noi suntem transformai în ființe nemuritoare:

„când va veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut; căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră.” (2 Tesaloniceni 1:10).

Așadar, Pavel folosește cuvântul „proslăvire” în legătură cu revenirea lui Isus și transformarea trupurilor noastre la momentul acela. Asta este ceea ce majoritatea consideră a fi proslăvirea, motiv pentru care afirmă că „putem avea speranța mântuirii, dar până când nu suntem proslăviți, nu suntem mântuiți.” Dar mai sunt și alte înțelesuri ale acestui cuvânt care aduc cu sine alte implicații:

„Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.” (Romani 6:4).

Ce este această slavă a Tatălui care L-a înviat pe Isus din morți? A fost spiritul lui Dumnezeu! În Scriptură, slava lui Dumnezeu este în principal spiritul lui Dumnezeu. Scriptura spune că atunci când Moise a ridicat cortul în pustie, a fost umplut de slava lui Dumnezeu. Când Solomon a construit templul, s-a întâmplat același lucru. Această slavă a lui Dumnezeu a fost de fapt prezența lui Dumnezeu care era spiritul lui Dumnezeu.

Versetul afirmă că la fel cum Hristos a fost înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi suntem înviați prin aceeași slavă pentru a umbla în viața cea nouă. Așadar, atunci când o persoană este proslăvită, înseamnă că spiritul lui Dumnezeu a venit pentru a locui în el.

„Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat, și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți, iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” (Romani 8:30).

Aici Pavel clarifică faptul că proslăvirea nu este ceva ce va fi experimentat la timpul sfârșitului. El spune că Creștinii au fost deja îndreptățiti, au fost deja sfințiți și au fost deja proslăviți! Proslăvirea este un eveniment la timpul trecut pentru Creștini. Dacă acest lucru este adevărat, atunci cum se face că orice Creștin sincer care are spiritul lui Dumnezeu nu poate să spună „Sunt mântuit!”?

Nu timpul, calitatea

Viața veșnică în esență, nu este o perioadă de timp, ci o calitate a existenței. Este starea în care existăm când avem viața lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Este propria viață a lui Dumnezeu, și atunci cum poate fi altfel decât veșnică? Asta este ceea ce a afirmat Isus iar El nu a vrut să spună că nu ar trebui să dormim niciodată, pentru că a spus că „Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 6:44). Așadar, cu toate că putem adormi în moarte, chiar și în moarte posedăm viața veșnică pentru că avem acea calitate a vieții care este propria viață a lui Dumnezeu. Este imposibil ca cineva să posede așa ceva și să spună „Nu știu dacă sunt mântuit.”.

„Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.” (1 Ioan 5:11, 12).

Obținem viața veșnică prin faptul că-L avem pe Fiul. Cu alte cuvinte, Isus vine împreună cu viața veșnică; dacă-L avem pe El, avem viața veșnică, iar dacă nu-L avem pe El, nu avem nimic. Din nou, revenim la acel minunat adevăr pe care Scriptura îl subliniază, și anume că realitatea este Hristos care locuiește în tine. Este „Hristos în tine, nădejdea slavei.” (Coloseni 1:27). Despre asta este mântuirea și în toate discuțiile noastre, în căutarea noastră, în întâlnirile noastre, în prezentările pe care le ascultăm, totul trebuie să conveargă către acest punct.

Dar nu numai mântuirea noastră este în balanță; Hristos în noi este esența mântuirii noastre, dar este și mijlocul prin care Dumnezeu Își proslăvește Propriul Său Nume. Cum am putea avea cea mai mică participare la proslăvirea Numelui lui Dumnezeu, mijlocul prin care încercăm fiind efortul omenesc? Este păcat numai să ne gândim să abordăm o lucrare divină prin mijloace și abilități omenesti. Trebuie să-L avem pe Isus înlăuntru și aceasta este centrul planului de mântuire. Este o minune la care tot universul va privi și de care se va mira în toată veșnicia. Nu este de mirare maniera în care Dumnezeu a conceput un plan pentru a ne oferi propria Sa viață prin faptul că ni L-a dat pe Propriul Său Fiu. Dacă am putea crede acest lucru până într-acolo încât să experimentăm pe deplin această viață! Asta este ceea ce lumea așteaptă.

„Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el.” (1 Ioan 3:15).

Viața veșnică este ceva ce este în noi, la timpul prezent. Nu este o speranță pentru viitor, nu este o manieră figurativă de exprimare. Un criminal nu are viața în el, dar este clar faptul că poporul lui Dumnezeu nu are acest spirit criminal pentru că Isus trăiește în ei iar ei posedă viața veșnică care rămâne în ei.

Ficțiune legală?

Am început să mă aplec cu interes profund asupra subiectului neprihănirii prin credință atunci când mi s-a adresat următoarea întrebare: „Este Evanghelia o ficțiune legală?”. M-am gândit: „Nu poate fi o ficțiune; acceptă Dumnezeu o minciună? Mă vede Dumnezeu neprihănit când în realitate eu sunt murdar?”. Încercând să găsesc răspuns la această întrebare am înțeles că viața lui Isus este cea care mă face neprihănit. Evanghelia nu a devenit niciodată o experiență practică până când nu a venit Isus. Înainte de venirea lui Isus, tot ceea ce au avut oamenii a fost o promisiune. Au fost îndreptățiți prin credință, au avut îndreptățirea, dar nu și proslăvirea. A fost o ficțiune legală la vremea aceea, speranța lor bazându-se pe ceea ce avea să se întâmple în viitor, dar Isus a venit și a adus mântuirea la timpul prezent.

Atunci când David va ieși din mormânt, nu-și mai urf dușmanii, căci nimeni nu va păși în veșnicie cu un asemenea spirit. La înviere, David va avea viața lui Isus Hristos, iar această viață este neprihănită. Atunci când primim viața lui Isus Hristos, ea ne schimbă spiritul, ne schimbă natura. Nu este o mântuire teoretică, nu este o mântuire în cărți, ci una experimentală. Dacă nu o avem astăzi, atunci desigur că nu avem viața veșnică însă, nu avem mântuirea. Dar niciun Creștin nu ar trebui să trăiască în poziția de îndreptățit. Adevărul este prea clar afirmat în Noul Testament pentru a trăi în continuare în umbra Vechiului Testament.

VIAȚA VEȘNICĂ ESTE ... SĂ TE CUNOASCĂ PE TINE

1

David Clayton

Câți dumnezei?

Nu există decât un singur Dumnezeu. Acesta este adevărul biblic clar. Atât Vechiul, cât și Noul Testament afirmă acest lucru într-un limbaj foarte clar (Deuteronomul 6:4; Marcu 12:29). Oricine privește Biblia ca fiind autoritatea supremă, recunoaște acest adevăr. Insistența cu care Biblia accentuează monoteismul cere ca Dumnezeu să fie definit ca fiind Unul, ca un El. Nu este decât Unul ca El. Pavel a afirmat:

„... nu este decât un singur Dumnezeu ...”.

(1 Corinteni 8:6)

„Căci nu este decât un singur Dumnezeu ...”.

(1 Timotei 2:5)

Iacov a afirmat: *„Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!”.* (Iacov 2:19)

Domnul Isus a spus: *„Cea dintâi este aceasta: „Ascultă Israele! Domnul Dumnezeul nostru este un singur Domn”.* (Marcu 12:29)

Cum a devenit un Dumnezeu trei persoane?

Biblia afirmă, de asemenea în mod clar, divinitatea naturii lui Isus și a Spiritului Sfânt, precum și cea a Tatălui (Ioan 1:1; 1 Corinteni 3:16). Cum poate fi acest fapt explicat în contextul adevărului că nu există decât UN singur Dumnezeu? La Conciliul de la Nicea, din anul 325, teologii au discutat despre acest subiect și au pus acolo bazele doctrinei Trinității, declarând că Isus este Dumnezeu (vezi capitolul 6!). În cadrul unui conciliu ulterior de la Constantinopol, din anul 381, ei au declarat că și Spiritul Sfânt este Dumnezeu și au formulat doctrina Trinității care a rămas în biserici (cu mici modificări) până în ziua de azi.

Această doctrină afirmă că termenul „Dumnezeu”, în loc de a se referi la o singură persoană atotputernică ce este Domn peste toți, se referă, de fapt, la o „substanță” divină. O entitate misterioasă care este formată din trei părți, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, toate trei compunându-L pe Dumnezeu. Acesta este conceptul popular al Trinității care a fost formulată de Biserica Catolică și care a fost acceptată de majoritatea denominațiilor creștine.

Conceptul istoric al Trinității

Doctrina, așa cum a fost în final formulată, afirmă că termenul „Dumnezeu” se referă de fapt la o singură substanță sau Ființă. Această substanță se manifestă pe sine sub forma a trei Persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, care nu sunt trei dumnezei, ci un singur Dumnezeu în trei forme. Acest termen „ființă” nu înseamnă că El este o singură Persoană, ci mai degrabă că este o singură substanță numită „Dumnezeu” și că această substanță se exprimă pe sine în trei feluri, sub forma a trei manifestări sau persoane. Acesta este motivul pentru care Isus și Spiritul Sfânt sunt consideranți a fi „cosubstanțiali” (de aceeași substanță) cu Tatăl. Aceasta constituie o depărtare radicală de la conceptul Scripturii despre Dumnezeu, care este întotdeauna înfățișat de Biblie ca fiind o Ființă personală, individuală, pe care Îl privim ca fiindu-ne Tatăl și împreună cu care ne putem bucura de o părtășie personală. Conceptul trinitarian despre Dumnezeu Îl înfățișează într-o substanță impersonală.

În timp ce termenul „ființă” se referă în mod normal la o persoană, totuși, atunci când este folosit în legătură cu doctrina Trinității, i se dă un alt înțeles. Următorul citat dintr-un articol care tratează subiectul Trinității, descrie această definiție a lui Dumnezeu: „Doctrina Trinității afirmă simplu că există o ființă veșnică a lui Dumnezeu - indivizibilă, infinită. Această o singură ființă a lui Dumnezeu este împărțită de către trei persoane co-egale și co-eterne: Tatăl, Fiul și Spiritul. Este necesar ca aici să facem deosebire între termenii ‚ființă’ și ‚persoană’. Evident că ar fi o contradicție a spune că există trei ființe într-o singură ființă sau trei persoane într-o singură persoană. Așadar, care este diferența? Noi recunoaștem în mod clar diferența dintre o persoană și o ființă în fiecare zi. Spre exemplu, vorbim despre ‚ființa’ omului - o ființă omenească. O pisică

este o ființă, câinele etc. Și totuși, știm că există și atribute personale. Asta înseamnă că înțelegem ideea de ‚ce‘ și ‚cine‘ atunci când vorbim despre o persoană. Biblia ne spune că există trei clasificări a ființelor personale - Dumnezeu, omul și îngerii. Ce este o personalitate? Abilitatea de a avea emoții, voință, de a te exprima pe tine însuși. Pietrele nu pot vorbi. Pisicile nu pot gândi pentru ele însele în raport cu alții și, să spunem, să lucreze pentru binele rasei lor. De aici, noi afirmăm că există o singură ființă eternă, infinită a lui Dumnezeu, împărtășită pe deplin și în mod complet de trei persoane: Tatăl, Fiul și Spiritul. Un singur ‚ce‘, trei ‚cine‘” („O scurtă definiție a Trinității” de J.E. White).

Din nou, această idee distruge complet ideea biblică despre Dumnezeu ca o ființă plină de iubire, un caracter cu care putem interacționa și cu care putem avea părtășie mai degrabă decât o existență impersonală care locuiește în trei persoane. Observați că, în acest fragment, Dumnezeu este numit un ‚ce‘, în timp ce Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt sunt numiți ‚cine‘.

De fapt, conceptul Trinității nu este departe de ideile panteiste ale mișcării „New Age” și ale misticismului oriental, care Îl privesc pe Dumnezeu ca pe o existență universală, care cuprinde și include totul din univers mai degrabă decât o persoană individuală care are propria Sa personalitate unică. În Biblie, Dumnezeu este o Persoană! El este o Persoană distinctă. El nu este un comitet, o esență, o substanță sau o natură deținută de trei persoane. Aceasta este o definiție omenească ce nu se potrivește cu Scriptura.

Vă rog să considerați cât de ridicule ar fi următoarele versete dacă ne-am gândi la Dumnezeu ca la trei Persoane:

„Fiindcă atât de mult a(u) iubit Dumneze(ii)u lumea, că a(u) dat pe singurul Lui (Lor) Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3:16)

„Totuși pentru noi nu este (sunt) decât un singur (trei) Dumneze(i)u: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile, și prin El și noi”. (1 Corinteni 8:6)

„Este (sunt) un singur (trei) Dumneze(i)u și Ta(ți)tă al (ai) tuturor, care este (sunt) mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este (sunt) în toți”. (Efeseni 4:6)

„În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumneze(ilor)u Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere”. (1 Corinteni 15:24)

Dacă Dumnezeu este trei, de ce afirmă Noul Testament din nou și din nou că El este unul, și că Acest Unul este (numai) Tatăl? Încercând să explice acest mister, am auzit o persoană care spunea că Dumnezeu a așezat în Biblie în mod deliberat afirmații care să-i încurce pe cei care sunt predestinați pierzării (credea în predestinare). Este interesant faptul că cei care cred în Trinitate vor afirma că doctrina se subînțelege în versete ca Matei 28:19 sau 2 Corinteni 13:14. Ce înseamnă acest „se subînțelege”? Ceva ce este subînțeles sau dedus nu poate niciodată să schimbe un clar „așa zice Domnul”. O afirmație clară anulează oricând o doctrină bazată pe subînțelesuri, iar Biblia este plină de afirmații clare, care declară că Dumnezeu este Tatăl.

Diferite definiții

Este adevărat faptul că există creștini care au respins doctrina tradițională a Trinității și au realizat faptul că este falsă. Din păcate, puțini dintre ei au mers pe simpla cale de a accepta tot ceea ce Biblia declară la acest subiect. În loc de a face aceasta, „*au născocit multe invenții*”. (Eclesiastul 7:29 KJV)

1. Unii au concluzionat că Isus și Tatăl trebuie să fie aceeași Persoană care joacă roluri diferite, în timpuri diferite.

2. Alții au concluzionat că termenul „Dumnezeu” este un substantiv colectiv care se referă de fapt la trei Dumnezei (!!!) care lucrează împreună în unitate. Acest crez în trei Ființe co-egale, co-etern și co-omnipotente care nu au legătură Una cu Alta reprezintă, în mod clar, Triteismul, doctrina celor trei dumnezei, chiar dacă pretenția este că sunt trei în unul, în sensul că sunt uniți în caracter, scopuri și idealuri.

3. Unii, asemenea Martorilor lui Iehova, au concluzionat că Isus a fost o ființă creată care S-a ridicat mai presus de toate celelalte ființe create, transformându-Se astfel într-un fel de dumnezeu, dar nu o ființă divină în sensul în care Tatăl este divin.

În mod trist, nici una dintre aceste teorii nu au reușit să armonizeze TOATE dovezile biblice. Într-adevăr, toate au învăluit adevărul într-un nor de ceață atât de des, încât singura explicație

pe care o pot oferi contrazicerile acestor teorii, este aceea de a declara că subiectul „Dumnezeu” este un mister. Teoria respectivă (depinde de grupul care o susține) trebuie să fie acceptată, iar contrazicerile și inconsecvențele – atribuite tărâmului „misterului”.

Însă, adevărul Bibliei este atât de clar și de simplu, încât fiecare copil care citește Biblia, fără a fi infectat de influența omenească, îl va înțelege imediat.

Unul dintre motivele principale pentru toată această confuzie este faptul că nu am folosit definițiile Bibliei pentru anumite cuvinte. Poate cineva să arate UN SINGUR loc din Biblie în care cuvântul „Dumnezeu” înseamnă mai mult decât o singură persoană? Dacă Biblia nu afirmă aceasta, cum putem îndrăzni să ne luăm libertatea de a o face noi? Unii vor afirma că termenul „elohim” o face, dar dovezile împotriva acestei interpretări ale termenului sunt atât de puternice, încât orice persoană sinceră nu îl va folosi pentru a dovedi un Dumnezeu trei-în-unu.

VA URMA

INVITAȚIE

Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la o nouă întâlnire de studiu și rugăciune în perioada 24 – 29 iulie 2018. Prezentatorii din acest an vor fi [Imad Awde și Nader Mansour](#) din Australia, alături de [Olimpiu Trif Stanciu și Vlad Ardeias](#).

Spre deosebire de anii precedenți, această întâlnire va avea loc în localitatea Hațeg, județul Hunedoara. Cazarea se va face la [Pensiunea „Casa Răzvan”](#) (cu acces de pe [drumul european 79](#)) care oferă camere cu trei paturi, costul fiind de 35 lei/noapte/persoană. În fiecare cameră trebuie să fie cazate minim 3 persoane. Pentru copiii care nu ocupă pat nu se percepe taxă pentru cazare. Persoanele care vor fi cazate în alte locuri vor plăti 5 lei pe zi pentru sala de conferință. Pensiunea nu oferă servicii de restaurant. În zonă însă există atât firme de catering cât și restaurante și supermarket.

Este important să rețineți faptul că locurile sunt **limitate**, motiv pentru care este imperios necesar să vi-l rezervați pe al dumneavoastră până în data de **31 mai** prin depunerea sumei integrale în contul RO66BTRL01301201M16722XX de la Banca Transilvania pe numele Trif Stanciu Olimpiu. Vă rugăm să specificați la rubrica „detalii depunere” că suma reprezintă contravaloarea participării la întâlnirea de la Hațeg și să-l anunțați telefonic pe domnul Trif la numărul 0752211191.

Cazarea se va face marți, 24 iulie, începând cu **ora 14**, iar plecarea va fi duminică 29 iulie la **ora 12**. Pensiunea oferă apă caldă non-stop, sală de conferință, acces gratuit la internet, bucătărie comună, foisor, leagăne și un generos spațiu de joacă securizat pentru copii. Puncte de interes turistic: [Lacul de acumulare „Gura Apelor”](#), Rezervația de Zimbri, Parcul Național Retezat, [Parcul Dendrologic Simeria](#), Sarmizegetusa Ulpia Traiana etc.

Cel mai important este însă faptul că aceasta este o întâlnire de studiu al Bibliei, rugăciune și părtășie Creștină în vederea pregătirii personale pentru revenirea iminentă a Domnului Isus și a evenimentelor premergătoare acesteia. Spiritul, așteptările și participarea efectivă pe toată perioada întâlnirii a fiecăruia dintre dumneavoastră vor scrie istoria acestor 5 zile și vor înclina balanța fie în favoarea revărsării abundente a spiritului sfânt, fie în favoarea unei simple întâlniri sociale și turistice. Rugăciunile noastre sunt ca fiecare participant să aibă curajul de a se lăsa în totalitate călăuzit de Cel care este Calea, Adevărul și Viața.

Vă așteptăm cu inimile deschise!

SFÂRȘITUL ESTE APROAPE

Ardeiaș Vlad, martie 2018

LA UȘI!

„Tot așa, și voi, când veți vedea **toate** aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși.” (Matei 24:33).

Februarie 2018: Evenimentele profetice

Profetie: persecuția Creștinilor.

„Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu.” (Matei 24:9).

„Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni.” (Ioan 15:18, 20).

Organizația mondială „Christian Freedom International” afirmă că există peste 200 de milioane de Creștini persecutați în 105 țări din cele 196 din lume, și că, la fiecare 5 minute, un Creștin este omorât pentru credința lui în Isus.

Împlinire:

Joi, 1. China. 14 lideri Creștini au fost arestați de agenți de securitate.

Vineri, 2. Nigeria. În ultimele 2 săptămâni extremiștii musulmani au ucis 8 Creștini și au incendiat peste 50 de case care aparțin Creștinilor.

Joi, 8. India. Un grup de hinduși a incendiat o biserică Creștină, omorând mai mulți Creștini.

Luni, 12. Un bilanț recent arată că peste 16.000 de Creștini au fost omorâți în Nigeria în ultimii 3 ani.

Luni, 12. Sudan. Poliția a demolat o Biserică Creștină pentru că ar fi generat tulburări publice.

Luni, 19. Kenya. Un grup pe militanți Al Shabaab au omorât trei Creștini.

Luni, 19. Daghestan. Cinci Creștini au fost omorâți după ce un islamist a deschis focul asupra mulțimii care ieșea dintr-o biserică.

Marti, 20. Pakistan. Sute de familii Creștine și-au părăsit căminele după ce mai mulți musulmani au ceri moartea unui tânăr de 18 ani acuzat de blasfemie.

Miercuri, 21. SUA. Părinții Creștini ai unei fete de 17 ani au pierdut drepturile parentale asupra copilului lor pentru că s-au opus tratamentului cu hormoni pentru ca aceasta să devină băiat.

Luni, 26. Nigeria. Gruparea islamistă Boko Haram a răpit 110 fete de la o școală. Președintele a decretat dezastru național.

Profetie: apostazia Creștinismului.

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor...” (1 Timotei 4:1).

Împlinire:

Joi, 8. SUA. O biserică luterană a sărbătorit tranziția unui pastor de la femeie la bărbat cu o ceremonie de schimbare de nume.

Vineri, 23. SUA. O universitate catolică a listat cuvintele „soț” și „soție” printre cele pe care studenții nu ar trebui să le folosească.

Profetie: ca în Sodoma

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aidoma ... Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului.” (Luca 17:28-30).

Împlinire:

Joi, 1. Canada și-a schimbat versurile imnului național pentru a se potrivi cetățenilor homosexuali din „În toți fiii tăi, induci o adevărată dragoste de patriot” în „În fiecare dintre noi, induci o adevărată dragoste de patriot.”

Vineri, 2. SUA. Coca Cola a publicat o reclamă în care apar un cuplu de lesbiene și o persoană non-binară.

Joi, 15. Datorită avansului medical, prima femeie transsexuală a putut să-și hrănească copilul la sân.

Miercuri, 21. Lituania. Primul ministru a cerut parlamentului să legalizeze parteneriatul între persoanele de același sex.

Profetie: moartea în masă a animalelor.

„De aceea, țara se va jeli, toți cei ce o locuiesc vor tânji împreună cu fiarele câmpului și păsările cerului; chiar și peștii mării vor pieri.” (Osea 4:3).

„Pier vitele și păsările din pricina răutății locuitorilor.” (Ieremia 12:4).

Împlinire: În luna februarie 2018 au avut loc 35 evenimente de moarte în masă a animalelor.

Joi, 1. Portugalia. 12 delfini au fost descoperiți morți pe coasta din Alentejo.

Vineri, 2. Bangladesh. 17 delfini morți au fost descoperiți în ultimele 4 luni într-un râu din Chittagong.

Sâmbătă, 3. SUA. 35 lamantini au fost descoperiți morți în Florida.

Sâmbătă, 3. Spania. 5 delfini morți au fost descoperiți morți pe coasta din Almeria.

Sâmbătă, 3. Italia. Sute de grauri au căzut morți în Roma.

Miercuri, 7. Anglia. Zeci de lebede care-i aparțin reginei, au murit în Windsor.

Joi, 8. Mexic. 12 broaște țestoase au murit datorită frigului în Tamaulipas.

Joi, 8. Indonezia. 160 de tone de pește au murit în lacul Maninjau.

Marti, 13. Mexic. 11 delfini au fost descoperiți morți pe coasta din Mazatlan.

Marti, 13. Mexic. Mii de vite mor datorită unei boli în Oaxaca.

Miercuri, 14. Mexic. 70 de vite au murit datorită unei boli în Ciudad Fernandez.

Miercuri, 14. Mexic. 21 delfini au murit în Baja California Sur.

Miercuri, 14. Australia. Pelicani, broaște țestoase și o mulțime de pești morți au fost descoperiți într-o lagună de lângă Sydney.

Miercuri, 14. Brazilia. 6 broaște țestoase au fost descoperite moarte pe coasta din Aracaju.

Miercuri, 14. Capul Verde. 25 de balena au fost descoperite moarte pe insula Maio.

Miercuri, 21. Brazilia. 325 de maimuțe au fost descoperite moarte în ultima lună în Rio de Janeiro.

Miercuri, 21. Noua Zeelandă. Sute de rațe au murit datorită unei boli în Kapiti Coast.

Miercuri, 21. Indonezia. Zeci de tone de pești au murit într-un lac din West Lampung.

Vineri, 23. India. 400 de oi au murit în Mulabagiu Taluk.

Duminică, 25. SUA. 3 delfini morți au fost descoperiți pe o plajă din Mississippi.

Duminică, 25. Noua Zeelandă. 1000 de păsări au murit în Canterbury.

Duminică, 25. Mexic. Sute de păsări moarte au căzut din cer în Chihuahua.

Luni, 26. Olanda. 36.000 de păsări au murit datorită gripei aviare.

Profetie: Dezastre climaterice ca urmare a intervenției negative a omului în natură; fenomene stranii..

„a venit vremea ... să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!” (Apocalipsa 11:18).

„Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor.” (Luca 21:25).

„Pe alocuri vor fi mari cutremure de pământ, foamete și ciume.” (Luca 21:11).

Împlinire:

Luni, 5. Franța. Zone din Paris sunt inundate.

Marti, 6. Taiwan a fost lovit de un cutremur de 6,4 care a făcut 16 victime.

Miercuri, 7. SUA. Peste 1000 de zboruri au fost inundate în New England datorită condițiilor meteo.

Vineri, 9. Anglia. Londra a depășit poluarea legal admisă pentru tot anul 2018 din chiar prima lună.

Luni, 12. Malta suferă inundații care o provocat importante pagube materiale.

Miercuri, 14. Ciclonul tropical Gita a devasta teritoriul cuprins între Samoa americană și Tonga.

Luni, 19. SUA. Cea mai cumplită secetă din ultimii 100 de ani din sudul continentului, expune teritoriul la un risc și mai ridicat de incendii.

Marti, 20. Mozambic. Cel puțin 17 persoane au murit în urma unei alunecări de teren cauzată de ploile abundente.

Duminică, 25. SUA. Furtunile puternice au cauzat inundații și tornade în Mississippi și Ohio.

Marti, 27. SUA. Furtunile din Arkansas și Kentucky au făcut importante pagube materiale și 5 morți.

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

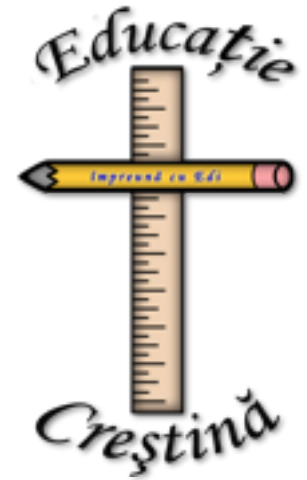
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria site-ului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitböl hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 99 Martie 2018

Tiraj 730 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

